

Έχω την εντύπωση, πως η παρούσα εξουσία είναι πιο μακριά από ποτέ σχετικά με την ικανότητα αντίληψης της ζωής, έξω από το κουκούλι της. Μεταπολιτευτικά τουλάχιστον, διότι ασφαλώς υπάρχει η άποψη ότι επί βασιλείας τα πράγματα ήταν χειρότερα. Άλλο σύστημα όμως η συνταγματική μοναρχία που συχνά ξεχνούσε τη συνταγματικότητά της και άλλο πράγμα ο νεποτισμός που, ένεκα συνθηκών, δεν μπορεί να λησμονεί το ρόλο της.

Έχω την εντύπωση ότι η παρούσα εξουσία χρησιμοποιεί με τρόπο έξοχο τις δυνατότητες τύφλωσης ή ύπνωσης του πληθυσμού. Το πράττει αριστοτεχνικά μοιράζοντας τη δουλειά σε πλατφόρμες ημετέρων ευνοούμενων ή πιστών εξαρτημένων. Εννοείται ότι από την πλευρά της απαιτούνται περισσότερες δεξιότητες από τις εποχές που εφαρμοζόταν αυστηρή λογοκρισία στα Μέσα. Έχω, επίσης, την εντύπωση ότι οι παραπάνω συνισταμένες συγκροτούν ένα ισχυρό πλαίσιο όπου ο πληθυσμός μεταβάλλεται από πρωταγωνιστή των θεσμών σε θεατή. Και αν αυτό είναι καταστροφικό για τον κυρίαρχο λαό είναι ευλογία για την αιρετή κυβέρνηση και τα κέντρα εξουσίας της.

Το πιο ενδιαφέρον από όλα, είναι ότι το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού δείχνει να είναι βολεμένο με τους νέους του ρόλους. Εξουθενωμένο από μια δεκαετία Μνημονίων, φοβισμένο ή αδιάφορο από την προκύψασα πανδημία, βαπτισμένο στην κολυμβήθρα των τηλεοπτικών ριάλιτις, ταϊσμένο με «επενδυτικά» προγράμματα τύπου «Ελληνικό», ζαλισμένο από νέες ερμηνείες λέξεων, όπως «ανάπτυξη». Έτσι δείχνει η πλειοψηφία, ικανοποιημένη ακροάτρια των παραστάσεων των πραιτοριανών, μπουκωμένη GB για καλύτερη μη επικοινωνία, παραδομένη σε τροχιά πρωτοφανούς παρακμής με μια λαμπρή βιτρίνα και έναν καρκινικό, στο βάθος, κήπο.

Σε ότι αφορά όσους δεν είναι ευχαριστημένοι, και ένεκα ότι οι εποχές δεν ευνοούν τα τρίκυκλα, τους Γκοτζαμάνηδες και τα εμβατήρια στα ραδιόφωνα, είναι πιο εύκολο να χαρακτηριστούν περιθωριακοί, αρνητές, αλλά και «πράκτορες, πρεζάκηδες, πουλημένοι,

πούστηδες, παρανοϊκοί»

όπως το κεντάει
στο σόλο του, ο Γιάννης Παπαδόπουλος (Δ. Πουλικάκος) στα τελευταία πλάνα του «BIOS + Πολιτεία» του Ν. Περάκη από το 1987.

Έχω, τέλος, την εντύπωση ότι θα το λήξουμε όπως και η ταινία. Με έναν, a capella, ύμνο εις την Ελευθερία.